

EDITORIAL

La nueva Ley Antitabaco

Ayer entró en vigor en toda España la nueva Ley Antitabaco, que prohíbe fumar en espacios públicos cerrados, como bares, restaurantes, casinos, salas de bingo y locales de juegos recreativos, así como en parques infantiles, aeropuertos y en los accesos a escuelas y hospitales. Sin embargo, hoteles, cárceles y residencias geriátricas tendrán la potestad de habilitar áreas específicas para fumadores. Es probable que estas excepciones abran la puerta a futuras modificaciones parciales de la norma, una de las leyes sanitarias más restrictivas de Europa, que ha sido acogida con la inevitable diversidad de opiniones entre los partidarios de la lucha total contra el consumo del tabaco y los defensores de una regulación más flexible. Es hasta cierto punto explicable que los fumadores, en un país que ha

dado vía ancha a otros tipos de conducta basada en el criterio del mero liberalismo individual, y que ha hecho del tabaco una de sus industrias más boyantes para la hacienda pública, se puedan sentir ahora socialmente discriminados, cuando no perseguidos o criminalizados. Lo mismo vale para justificar la queja de los establecimientos que, hace pocos años, se vieron obligados a realizar importantes inversiones para adaptarse a una ley anterior que no tuvo carácter transitorio en su aprobación. Sin embargo, desde el punto de vista de la preservación de la salud individual y colectiva y de la gestión de la Sanidad pública, no hay dudas sobre la bondad de la medida. Otra cosa es que las limitaciones impuestas y las sanciones para castigar las infracciones puedan parecer exageradas. De ahí, y teniendo en cuenta

tanto la naturaleza especialmente adictiva (hábito como el objeto que persigue la norma) cabe pedir a las Administraciones una mayor y más positiva implicación, no sólo coercitiva para lograr una más amplia aceptación que cimente la aplicación de la medida. La Sociedad Española de Medicina de Familia y Comunitaria (Semfyc) calcula que, a raíz de la nueva Ley, unos tres millones de fumadores (casi un tercio de los que hay en España) intentarán superar su adicción durante el primer trimestre de este año. El Estado no sólo debe castigar, sino apoyar el empeño de esos ciudadanos. Por eso nos congratulamos, en este sentido, de la iniciativa tomada por la Paeria de Lleida junto con la Asociación Catalunya contra el Cáncer para crear nuevos grupos de ayuda gratuita para quienes deseen abandonar el tabaco.

la Mañana

Fundada en 1938

Editor-Presidente: Emili Dalmau Torres - Vicepresidente y Director General de Información: Ramon Pedrós Martí - Director: Jordi Pérez Ansó
 ÁREAS. Información: Pedro Calvo Galarza, Josep Jover Reig i Xavier Manau Encontra - Diseño: Baldo Corderroure Rosell
 REDACTORES JEFES. Espectáculos: Andrés Rodríguez García - Sociedad: Felicidad Pérez Martínez - Comarcas: Montserrat Torres i Sarri
 Cultura: Francesc Guillaumet i Pijuan, SECCIONES. Deportes: Carles Takull - Fotografía, Tony Alcántara
 ADMINISTRACIÓN. Administración y Recursos Humanos: Agustí Jiménez Marín. PUBLICIDAD. Director Comercial: Francisco Rodríguez López-Ce
 - Jefe de Publicidad: Ramon Serrat Balget. TALLERES. Preimpresión: Xavier Ortiz i Carrera - Rotativas: Salvador Parrañana - Cierre: Conchita Rom
 DIARI DE PONENT, SA. Polígono Industrial El Segre, 118. Código Postal 25191 Lleida. Apartado de Correos 11/25080. Tel. 973 20 46 00 - Fax (Adm. y
 Publicidad) 973 20 16 46 - Fax (Redacción) 973 20 58 10 - Internet: www.lamanyana.cat - E-mail: lamanyana@lamanyana.cat

UNA PARTICULAR MANERA DE GOVERNAR

Rodríguez Zapatero, "alarmat" i "alarmant"

Wifredo Espina
 Periodista i autor del llibre
 'Democràcia incabada'

Si s'incendia la casa cal trucar als bombers, tot que després aquests te la inundin i la deixin perduda. Tot abans que els veïns es cremin. I la decisió, naturalment, tindrà el suport de tota la comunitat de veïns. És semblant al que ha fet José Luis Rodríguez Zapatero davant la vaga salvatge i l'amenaça dels controladors aeris.

Però, immediatament després, cal buscar les causes de l'incendi. Aclarir si hi ha hagut imprevistió, imprudència temerària o no, o algun piròman. En aquest cas segurament hi ha hagut de tot. Un Zapatero alarmat ha decretat l'Estat d'"alarma", que és una cosa molt excepcional i l'últim recurs, com el de trucar als bombers quan les flames ja han calat l'edifici. Per això no se li pot criticar molt, malgrat la discutible proporcionalitat i constitucionalitat de la mesura en aquest cas concret.

El que se li pot retreure és no haver previst i calculat bé la possibilitat de la plantada dels controladors quan es porta anys en conflicte amb ells i han dut a terme

fets semblants en diverses ocasions. I, sobretot, no haver sabut trobar solucions a aquest greu problema laboral, que s'arrossega de molt temps i per molts governs. Ni s'ha sabut negociar ni s'han previst solucions normals o especials i contundents d'emergència, en el cas de no arribar a acords viables.

D'altra banda, hi ha hagut imprudència manifesta en modificar punts dels convenis laborals amb els controladors, precisament, en vigílies d'un pont festiu tan llarg i significatiu, en què molts milers de ciutadans es desplacen en avió. I, a sobre, aquestes modificacions o puntualitzacions i la resposta a la inadmissible reacció d'un cos molt especial de funcionaris, han estat fetes en un to de desafiament i de desqualificació col·lectiva i pública d'aquest cos de treballadors altament especialitzats i amb una força estratègica de primer ordre. Maneres d'actuar molt pròpies del ministre José Blanco, molt prepotent i verbalment agressiu, el que porta a pensar que li passa alguna cosa, potser algun complex que el fa utilitzar aquestes maneres tan aspres de parlar i de tractar certs temes. Una cosa és la fermesa i una altra el desafiament; aquella és necessària, l'altre és provocador. Un ministre mai no ha d'actuar com de

*Amb ell, el país
 està vivint per
 una cosa o altra,
 en permanent
 "estat d'alarma"*

piròman ..., i menys en assumptes tan delicats.

S'entén que "alarmat" pels esde-

veniments, el president Zapatero decidís, a última hora, recórrer a la declaració excepcional de l'Estat d'alarma, amb la "militarització" de les torres de control, amb tot el que això suposa. Però això és la major constatació d'un fracàs en el terreny polític i laboral de la negociació. I cal preguntar-se: ¿amb quin estat d'ànim, amb quina serenitat, han d'estar treballant ara en la seva delicada tasca aquests funcionaris amb la seva "militarització" i l'amenaça de molt greus sancions i penes, incloses les de presó? I després que (no sense motius) amb insistència i canya, se'ls ha insultat i tirat en contra a tota l'opinió pública. ¿Aquesta situació psicològica és garantia de seguretat dels passatgers? Més que dubtós...

L'"alarma" Zapatero segueix sense veure o sense trobar una altra "solució", ara no ja a una plantada dels controladors, si no al temor o sospita que es repeteixi, que la que acaba de fer: de prorrogar durant un mes aquesta "alarma", la qual cosa pot ser que, si no ha sabut fer res més tenint eines com té, sigui necessari, però és també "alarmant". Perquè en aquestes circumstàncies d'excepció prolongada serà segurament impossible arribar a un acord raonable amb els controladors, amb la qual

cosa va ajornant una veritable lució en un terreny essencialment polític i laboral. La primera ració d'"alarma" i aquesta no clarificació "preventiva" de l'1a per a un mes, novament evinca encara més, una incapacitat a soldre les coses en el març correspon. I ja no ho ha fet consentiment de tota la comunitat del Congrés de Diputats, sinó meitat, més o menys, que ho com un mal menor ja que jo seria que, per aquella intenció manifesta, un gran col·lapse per les festes nadalenques en compte, a més, la gran crisi econòmica, que està deixant Zapatero fora de joc. No tot el mal li és desvergonyat i desafiament i rable dels controladors.

Es comprensible que Rodríguez Zapatero, que ha canviat el mós tarannà, o "talante", passar a governar a cop de d'èstats d'"alarma", estigui entant i "alarmat", per més que cudi amb un maquiavèl·lic Pérez Rubalcaba, però preci aquest estat d'ànim i aquest d'amagar-se i d'actuar resultant "per a tots".

Com algú ha dit: amb Zapatero, el país està vivint, per una cosa, en un permanent estat d'"alarma". Alarmant!